

Rim protiv Makedonije

Vrsta: Seminarски | Број страна: 9

Односи између Рима и хеленистичких земаља чине главну садржину римске спољнополитичке историје у време после победе Рима на Ханибалом. Општа ситуација у хеленистичким земљама на крају 3. века карактерише се обично као равнотежа сила. Ова, унеколико неодређена карактеристика, има извесног основа. Главне хеленистичке државе тада су биле: Египатска краљевина Птолемеида, Сирска краљевина Елеукида и Македонска краљевина, којом су владали потомци Антигона Гонате, Антигониди.

Македонска краљевина ојачала је после учвршћивања на престолу Антигона Гонате 276. године. Македонски краљеви наставили су традиције Филипа II и Алесандра, ослањајући се на локалну аристократију.

После губитка своје независности Грчка је проживљавала период опадања. Због развитка нових економских центара на Истоку стари грчки центри губе свој ранији економски значај. Међутим, у политици хеленистичких држава грчки градови задржали су нешто од свог утицаја. Атина, која је од 229. године уживала политичку слободу, сачувала је свој значај културног центра, али није играла никакву важнију улогу у спољној политици. Два грчка савеза, Ахајски и Етолски, тежили су да учврсте свој положај. Дуго времена Птоломеји су подржавали те савезе да би ослабили Македонију. Али ради борбе против спартанског краља Клеомена III, Ахајски савез издао је своју тредиционалну политику и ступио у савез са Македонијом. На страни Македоније он се борио за време Првог македонског рата. Захваљујући савезу са Ахајцима, Филип V је вршио утицај на грчке прилике. Борбу грчких градова за слободу потпомагали су Пергам и Родос, који су се плашили тога да Македонија не монополише у својим рукама трговину у области Хелеспонта и Црног мора. Што се тиче Филиповог политичког положаја, он је у ово време имао пуно проблема са Илирима на правцу ка Крфу. С друге стране морао је ратовати са Етолцима и то му је везивало руке. Али када су до њега стигле вести о римском поразу код Кане, он је на брзину окончао оба рата и то под условом који и није био најповољнији за њега. А све то је учинио да би се могао укључити у акцију, а не у рат, против Рима.

Филип V у уговору из 215. стаје на страну римских непријатеља, али се није обавезао да ће и дотурати помоћ Ханибалу. Његов циљ је да уништи римске тековине у Илирији, а не да се умеша у рат у Италији. Ово је његова прилика да учврсти своју власт на Балкану. Такав савез одговара Ханибалу, јер ће ангажовати римске снаге на Балкану. То је била стратешка подела између Ханибала и Филипа.

Узевши у обзир и догађаје са других фронтова, по Полибију, сада су сви догађаји почели водити једном исходу – римској власти.

Дакле, 215. Филип напада римске поседе у Илирији. Заузео је Орик који је био слабо брањен, а затим је кренуо у опсаду Аполоније. Римски претор Валерије, енергичан човек, успео је да код Валоне сузбије Филипа, али је Филип, пошто се повукао, успео да заузме Љеш.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL:

maturskiradovi.net@gmail.com